

del poble

Què passa a Vilartagues? ...

DECLARACIONS A «ES CORCÓ» DE JORDI BOLAÑO
(Ex-President de l'Associació de Veïns de Vilartagues i Tueda de Dalt)

D'un temps ençà se sent a parlar molt del Sí a un crèdit, del NO a unes condicions financeres d'aquest mateix crèdit; s'argumenta el NO a aquest crèdit perquè «els comptes no estan clars». Es dona un Sí al crèdit a canvi d'una «auditoria» que «beneficia a tots» perquè hi ha «raonables dubtes»...

El Sí NO, NO Sí pot semblar el joc d'un infant despullant una margarida... El joc és perillós quan aquesta margarida porta els cognoms de Vilartagues i Tueda de Dalt.

Per a parlar de Vilartagues i Tueda de Dalt hem cercat una persona que ha estat durant quatre anys president de l'Associació de Veïns, sens dubte la persona més adient per a informar-nos objectivament del tema.

Abans de començar però, voldria fer un advertiment a tots els «cagadubtes» i «devots de la picabaralla»: el senyor Jordi Bolanyo NO pertany a la junta de la mencionada associació. «Però és evident que després de quatre anys de lluita no me'n puc oblidar».

«Jo, com la majoria de la gent de Sant Feliu no coneixia massa bé les condicions en què es vivia en aquella zona... Potser perquè el cotxe em va quedar clavat en un pou... un dia parlant amb els amics...».

Així comença per al senyor Bolaño la lluita al costat de Vilartagues i Tueda de Dalt.

—On vivies?

—He viscut a distints llocs, el carrer de la Lluna, del Carme... Eren els anys setanta que vaig anar a viure a la carretera de Girona.

—Quan vas prendre contacte amb la gent de Vilartagues?

—Va ser amb motiu d'unes converses amb diferents persones que coneixien el tema més de prop, ells em varen dir d'un grup de gent que estava endegant la qüestió per a fer quelcom. Jo els vaig dir que no sabia si tindria el temps i l'empenta suficients, tot va quedar així, a l'aire.

Uns dies després em van passar una convocatòria, com a veí afectat, a un bar que hi ha al carrer Camisó; allà es va fer la primera reunió. La segona va ser al Bar Tadeo. Aquestes reunions podria dir que no foren un èxit total per un seguit d'interferències d'unes persones concretes.

Després vàrem dir de passar uns papers i fer una reunió amb el màxim de gent possible. D'aquí sortí la Junta Gestora, de més de vint persones, que hauria de ser l'Associació de Veïns de Vilartagues i Tueda de Dalt.

—Quants socis tenia l'Associació al començament?

—Al començament hi va haver quatre-cents socis. Pensa que sobre disset càrrecs a la junta, a les primeres eleccions hi va haver més de trenta candidats. Va ser un èxit per a la gent de la barriada. En aquell moment no saviem pas si ens en sortiríem.

L'AJUNTAMENT DES DELS ANYS SEIXANTA ERA UN ENEMIC QUE HAVIA MARGINAT UNA PART DE LA POBLACIÓ DE SANT FELIU

—Quan es va fer la Junta Gestora?

—Fou al mes d'agost del 1976. Els estatuts els presentàrem el quatre de novembre del 1976 i foren aprovats pel govern civil l'11 de novembre del 1977.

—Quin fou el primer objectiu que es fixà l'Associació?

—El primer, urbanitzar Vilartagues. El que volia dir anar a l'Ajuntament per iniciativa nostra a parlar sobre la urbanització, sabent que els únics culpables que el barri estigués així eren els promotors (i que l'Ajuntament hi estava involucrat, perquè alguns dels promotors, en el seu moment, van formar part del consistori). Es varen donar uns permisos d'obres que no es podien donar, es varen cobrar uns serveis que no es podien cobrar. *Vilartagues, legalment, no existia. No teníem serveis però els pagàvem.*

L'Ajuntament opinava que una cosa eren les obres i l'altra el demanar responsabilitats als promotors. Nosaltres volíem parlar amb l'Ajuntament i amb els promotors. El que no podíem fer era estar esperant deu anys més la solució que, per la llei, hi pogués haver entre promotors i veïns.

L'Ajuntament ens digué que no tenia força legal per a parlar amb els promotors. En un principi vam acceptar aquesta resposta. L'Ajuntament era un enemic que, estava claríssim que des dels anys seixanta, havia marginat una part de la població de Sant Feliu i no se'n preocupava en absolut. Això tot-hom ho sabia.

VILARTAGUES LEGALMENT NO EXISTIA; NO TENÍEM SERVEIS PERÒ ELS PAGÀVEM

—Per a resumir tot això, quina impressió us va donar l'Ajuntament?

—Sen's havia dit que sí, per a treure's del damunt. Quedàrem per a la setmana següent «baixeu la setmana vinent i en tornarem a parlar» digué l'Alcalde. L'Associació va fer una crida a tot el barri: «s'ha de baixar a l'Ajuntament». Devia fer anys que no s'emplejava la sala d'aquella manera; érem més de quatre-cents.

